

over den Energi, der her har Lyst til at udfolde sig ved at slaa Grunden bort under Fødderne paa den? Nej, naar vi gaa til at afstaa Øerne, fordi der viser sig en utvivlsom Stemning blandt Befolkningen for at gøre det, saa opfatter jeg det som et Offer, som Moderlandet bringer for Øernes Skyld.

Saa siger man endnu: Ja, men hvad kan det nytte at lade Beboerne stemme, naar det dog ikke vides, hvilken Betydning man vil tillægge Stemmegivningen. Det er imidlertid nok, at de ved, at vi lægge Betydning ind deri, thi ellers vilde vi ikke forlange en saadan Afstemning; ethvert Ja eller Nej, der siges derovre, lægger et Lod i Vægtskaalen ved Afgivelsen af det Ja eller Nej, som den danske Rigsdag skal udtale. Men hvorledes Resultatet kan blive, det kunne vi ikke paa Forhaand sige, og derfor kunne vi heller ikke paa Forhaand binde os. Kun saa meget er sikkert, at hvis det er en Kendsgerning, at der er en utvivlsom Stemning for Afstaaelsen, ja, saa resignere vi, saaledes som vi have udtalt i Betænkningen. Jeg vil dog ikke gaa ind paa den Fortolkning, som den højtærede Konseilspræsident opstillede. at een over Halvdelen er nok til at vise en utvivlsom Stemning; nej, i et saadant Tilfælde er Stemningen netop delt, og derfor maa vi overveje Sagen, inden vi fatte en Beslutning.

Der er endnu et Punkt, som jeg maa fremhæve, et Punkt, som allerede til en vis Grad blev berørt af den ærede foregaaende Taler. Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) udtalte, at det efter den amerikanske Forfatningsret var en Umulighed ved Traktat at tilsige Statsborgerret og Toldfrihed. Jeg er ikke enig i denne Betragtning, jeg tror, at der fra den amerikanske Statsforfatnings Side ikke er noget i Vejen for, at noget saadant kan indrømmes, thi Forfatningen siger, at Grundloven og Lovene og Traktaterne ere Landets højeste Lov. Naar altsaa en Traktat er afsluttet af Præsidenten med Samtykke af $\frac{2}{3}$ af Senatet, saa er den Landets Lov, og naar den giver Tilsagn, bliver det altsaa Lovgivningsmagten, der maa opfylde den, saaledes som allerede den ærede foregaaende Taler berørte. Jeg opfatter Forholdet saaledes, at medens man vel har kunnet, har man ikke fundet Anledning til at optage disse Tilsagn i Traktaten, og det skyldes jo vel nok de forandrede territoriale Forhold i Amerika. Ved Freden med Spanien erhvervede Amerika Øen

Portorico, og lige opad den ligger jo vore smaa Øer. Da de ere saa smaa, at de vel neppe kunne styre sig selv, er der en vis Rimelighed for, at man vil slaa dem sammen med Portorico. Jeg har særlig faaet Indtryk af, at dette er Tanken ved at se, hvorledes vor Traktats Artikel 3 har udviklet sig fra Begyndelsen af, da dens Udseende nærmest var som Artikel 9 i Traktaten om Portorico. Men saa mener jeg, at vi ikke kunne haabe, at Beboerne ville blive amerikanske Borgere, de ville i det hele taget efter al Rimelighed komme til at dele Skæbne med Beboerne af den anden Ø, og det er ganske vist noget af det, som er mig mest imod, at vore Medborgere ikke have opnaaet at blive amerikanske Borgere. Jeg tror det er noget enestaaende i saadanne Afstaaelsestraktater, at Borgerne i det Land, som afstaaes, ikke blive Borgere i det ny Land, det staar for mig som et Unikum, og det er det, jeg har mest imod ved denne Traktat. Men at Traktater kunne forpligte Lovgivningsmagten til at indrømme Borgerret, maa jeg ogsaa antage, at den højtærede Konseilspræsident er enig i, thi han anvender jo den samme Betragtning med Hensyn til Forholdet mellem den traktatssluttende og den bevilgende Myndighed. Naar Præsidenten sammen med $\frac{2}{3}$ af Senatet har sluttet en Traktat, gaar jeg ud fra, at det dermed er givet, at der paahviler Staten en Forpligtelse, som den bevilgende Myndighed maa fyldestgøre. I alt Fald gaar jeg ud fra, at det er den Opfattelse, der har ligget til Grund ved Traktatens Afslutning. Thi ogsaa her er der jo en Forskel mellem Traktaten af 1867 og den nuværende. I 1867 hed det: Først betale vi, og saa overleveres Øerne, men nu hedder det omvendt: Først kan Amerika tage Øerne i Besiddelse, og 3 Maaneder efter faa vi Pengene. Altsaa gaar jeg ud fra, at naar Traktaten er ratificeret, er der skabt en Forpligtelse for den bevilgende Myndighed til at udbetale Pengene. Jeg kan ikke se, at vi kunne være betryggede i Henseende til denne Traktat, hvis den bevilgende Myndighed staar fuldstændig frit med Hensyn til, hvorvidt den vil udbetale Pengene eller ikke, og jeg gaar derfor ogsaa ud fra, at den højtærede Minister er rede til at paatage sig Ansvaret for, at Traktaten i saa Henseende, naar vi have opfyldt den fra vor Side, vil blive fuldtud fyldestgjort fra anden Side. Den højtærede Minister sagde, at han har ikke nogen Garanti herfor.